

var noget, som kunde kaldes den kirkelige status quo, som der kunde være Grund til at opretholde, indtil hele Kirkevæsenet ved Kirkekommissionens Indstillinger og de derpaa følgende Forhandlinger i Rigsdagen er blevet nøje udredet. Men jeg vil rigtig nok haabe, at saafremt man maatte dele de Betragtninger, som skinnede igennem den sidste ærede Talers Foredrag, om en Slags kirkelig status quo, vil denne blive opretholdt lidt bedre end den militære status quo, jeg haaber, at man virkelig vil gøre Alvor af den.

Det forekommer mig, at der ikke er nogen Grund til at oprette dette nye Embede. Nye Embeder ere vi overhovedet her i Folketinget ikke særlig begejstrede for, nye store Embeder endnu mindre, og navnlig synes jeg, at der er meget ringe Grund til Oprettelsen af dette Embede i den foreslaaede Form. I Motiverne omtales, at man har tænkt paa andre Udveje, navnlig tidligere. Den ærede sidste Taler antydede ogsaa en af dem, og det forekommer mig, at skulde man overhovedet gaa til en Deling af Sjælland Stift, var den tidligere paatænkte Udvej, at henlægge den sydlige Del af Sjælland til Lolland-Falsters Stift, langt mere tiltalende, og det ogsaa af økonomiske Grunde. idet den vilde spare os for dette nye Embede. De Indvendinger, som i Motiverne gøres gældende derimod, synes mig ikke fyldestgørende. Der tales om, at det vilde stride mod Traditionen, idet Lolland-Falsters Stift i et Aarhundrede har udgjort et selvstændigt Stift. Men dette gælder ogsaa Sjælland Stift. Dette har ogsaa i et Aarhundrede udgjort et selvstændigt Stift, og kan man dele Sjælland Stift, kan man vel ogsaa forøge Lolland-Falsters Stift. Det forekommer mig derfor ikke at være noget stærkt Argument. Endvidere hedder det, at det vilde blive betragtet som en Til sidesættelse for Lolland-Falsters Stift, om Biskoppen ikke længere skulde have Sæde i Nykøbing. Men jeg ser ikke, hvorfor Biskoppen ikke skulde kunne beholde sit Sæde i Nykøbing. Med Nutidens Trafikmidler, med Nutidens Jernbanevæsen, Automobileer o. s. v. ser jeg ikke den fjerneste Grund til, at Biskoppen ikke skulde kunne blive boende i Nykøbing paa Falster. Da han for 100 Aar siden, da man havde langt daarligere Samfærdselsmidler, kunde magte Stiftet, maa han ogsaa kunne gøre det nu, selv om det sydlige Sjælland føjes til. Altsaa, disse Argumenter, som her ere fremdragne, forekomme mig langt fra afgørende, langt fra gode. Der vil være

Udveje, som jeg synes ere langt naturligere end den foreslaaede.

Overhovedet forekommer det mig meget tvivlsomt, om man burde gaa til at oprette dette ny Embede. For det første, som sagt, fordi hele Kirkevæsenet er sendt i Kommission, skønt jeg vel maa sige, at jeg ikke venter mig stort af denne Kommissions Overvejelse, naar henses til den Sammensætning, man kan slutte sig til, den vil faa, nu da vi kende Resultatet af de nylig afsluttede Menighedsraadsvalg. Jeg vil egentlig ikke sige, det har forbavset mig, at disse Valg have fundet en meget ringe Tilslutning fra Befolkningens Side, men det vil i alt Fald vise sig, at denne Kirkekommission ikke i mindste Maade bliver et Udtryk for Fler-tallet af Folkekirkens Medlemmer, og det, der vil komme fra den Side, vil neppe have noget Værd. Men naar Resultatet en Gang kommer til at foreligge her for Rigsdagen, vil det selvfølgelig give Anledning til en nøje Overvejelse af, hvorledes hele Folkekirkens Forhold skal ordnes. Det var ikke utænkeligt, om man til denne Tid kunde komme til det, som er det Partis Program, hvortil jeg hører, og som vinder mere og mere Tilslutning ogsaa i religiøse Kredse, nemlig til en Adskillelse mellem Kirke og Stat, og i saa Fald vil dette Lovforslag vise sig ganske overflødig. Dertil kommer, at jeg ikke synes, der er nogen Grund til at oprette ny kirkelige Embeder paa et Tidspunkt, da de Embeder, vi have, ingenlunde forvaltes saadan, at Befolkningen, ogsaa den kirkelige Befolkning, kan være tilfreds med det. Vi have endnu gaaende her i Landet Medborgere, som ikke kunne faa de Rettigheder gennemførte, som de ifølge hele vor folkekirkelige Ordning have. Det har vist sig, at Ministeriet er ganske ude af Stand til at skaffe disse Medborgere deres folkekirkelige Ret. Trods gentagne Løfter er der endnu en af mine Vælgere ude i 5te Kreds — jeg tillader mig atter at minde om hans Sag —, der har gaaet i 1½ Aar og ventet paa at blive gift, men ikke kan blive det. Ved Finanslovens 1ste Behandling lovede den højtærede Kultusministers Kollega, den højtærede Justitsminister, som jeg desværre ikke ser her i Salen i Dag, ellers vilde jeg have stillet en Forespørgsel til ham — men maaske den højtærede Kultusminister kan svare paa hans Vegne —, at han nok skulde hjælpe denne Mand, han var den eneste, der kunde hjælpe ham, og han skulde nok gøre det. Denne Mand